

LIBRIS

We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BÂRLOGEANU, LAVINIA CORINA

Realitatea din vis : cheia vindecării sufletului / Lavinia
Corina Bârlogeanu. - București : Bookzone, 2025

ISBN 978-630-305-420-9

159.9

LAVINIA BÂRLOGEANU

REALITATEA DIN VIS

Cheia vindecării sufletului

Redactor: **Roxana Samoilescu**
Grafician copertă: **Adelina Gavrilă**
Tehnoredactor: **Anca Marisac**

© Bookzone 2025, pentru prezenta ediție
Toate drepturile rezervate pentru limba română.
Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București

Comenzi și informații:

Telefon: 031-433.50.68

E-mail: office@bookzone.ro

www.bookzone.ro

Bookzone
BUCUREȘTI, 2025

CUPRINS

<i>Prolog</i>	9
1. Ce (credem că) știm despre vis.....	29
2. Primul vis: o prefigurare a destinului?.....	71
3. Visarea și viața.....	169
4. Visarea lucidă.....	275
5. Moartea ca angoasă, anticipare și explorare.....	375
<i>În orice sfârșit e un nou început!</i>	433
Mulțumiri.....	439
Bibliografie selectivă.....	441

DESTĂINUIRE

Încă din tinerețe, de pe vremea când mă trezeam în toiul nopții fie fermecată, fie speriată de câte un vis, am fost preocupată de misterul și de enigmele visării. La fel ca alte enigme, cum ar fi sufletul, transformarea omului și creativitatea, visarea nu poate fi localizată, măsurată și invocată la comandă, chiar dacă în legătură cu acest ultim aspect se întâmplă ca oamenii să se înșele adesea. Ca toate cele ce țin de suflet, visarea e dincolo de capacitatea de cunoaștere, pentru că implică un visător care nu este în întregime uman, chiar dacă locuiește și în tine, nu doar dincolo și dincoace de tine. Acest visător, pe care ți-l voi prezenta în primul capitol al cărții, este ambiguu și uneori ai impresia că mai mult ascunde decât îți dezvăluie, însă prin această calitate, el te invită să intri în relație cu el, să-l cauți, să-l dorești și să stabilești cu ajutorul lui o relație mai amplă cu tine însuși și cu creația.

Nu puțini dintre noi știm de existența visătorului, dar nu mulți dintre noi încercăm să ne familiarizăm cu limba în care ni se adresează și să respectăm direcția de transformare pe care el o deschide în viețile noastre, pregătindu-ne astfel pentru fiecare moment și pentru ceea ce poate aduce momentul: câteodată mari încercări și chiar tragedii prin care suntem provocați să trecem. În această carte îmi propun, dacă tu îmi vei îngădui, să construiesc o punte între tine și visătorul care visează în tine, în cazul în care aceasta nu s-a construit încă, sau să te ajut să refaci acest pod, dacă el a fost dus de apele turbulente ale emoțiilor iscate de ceea ce ți s-a întâmplat atunci când tu nu ai

avut nicio putere să te opui sau să faci față pericolului și haosului în care te-ai prăbușit.

Nu aș vrea să înțelegi că îți promit o vindecare miraculoasă doar pentru că citești această carte; și totuși, poți să fii încrezător că vei înțelege mai bine, că o să ajungi la o perspectivă mai amplă sau chiar diferită în legătură cu tine și cu viața ta în ansamblu, ceea ce poate constitui un veritabil atractor în procesul de transformare și de a deveni tu însuți. Ține însă minte: acest fapt se întâmplă cu fiecare clipă care-ți este dată, până la încheierea drumului tău în lungimea de undă umană, iar până atunci, treaba ta este să devii omul care ai fost menit să fii.

Cândva am spus că nu există vise stupide, există doar oameni stupizi care nu le pot înțelege. Astăzi spun că suntem cu toții oarecum stupizi în fața visului, pentru că potențialul de semnificație pe care-l conține este nesfârșit și depășește cu mult capacitatea minții. Cu toate acestea, te sfătuiesc, te susțin și chiar îți voi arăta cum să te apropii de visător, cum să te deschizi și să participi treptat la ceea ce îți comunică el și la modul în care o face. Visătorul, spre deosebire de tine, nu doarme niciodată, el urzește neconștient direcția în care se poate îndrepta viața ta. De aceea este bine să-i observi strădania, să menții legătura cu el, să deslușești ceea ce-ți transmite și să te smerești în fața lui. Cu timpul, vei avea un cuvânt de spus și vei putea participa la scrierea partiturii onirice și la deciziile care te privesc în mod direct, altminteri doar ți se va părea că tu ai luat anumite hotărâri sau că ai făcut un vis.

Teritoriul visătorului care dirijează subtil calea ta de viață e imposibil de localizat și paradoxal: e nicăieri și peste tot. El aparține eternului, dar păstrezi legătura cu el prin dorul, nostalgia și năzuința de ispășire firești în cazul oricărui om cât de cât sănătos. Când această legătură e perturbată sau ruptă, începi să tânjești după ceva, nu știi după ce anume, un urlat te sfâșie în interior și te cuprinde

o jale copleșitoare, simți că nu mai trăiești și amenințarea morții pare să-ți dea târcoale. Mulți trecem prin aceste stări, începând de pe la mijlocul vieții. E un proces natural numit individuare: provocarea pe care viața ne-o lansează pentru a ne maturiza și pentru a căuta să înțelegem ce e cu noi pe lumea asta, de ce am venit, ce avem de făcut și, mai ales, să ne dăm seama cine suntem cu adevărat, cine este omul din spatele măștilor pe care le purtăm în viața de zi cu zi.

Când a debutat această provocare în viața mea, visam deseori că în mine este un copac sau că mă transform într-un copac, puteam observa în vis cum îmi cresc rădăcini și ramuri. Visam, de asemenea, că urc în podul casei cu intenția de a ieși pe o ușă, care la drept vorbind nu exista în realitate, fără să am idee ce se află dincolo. Aș fi vrut să explorez, dar cineva din spatele ușii o trântea cu atâta putere, încât rămâneam cu senzația că sunt captivă într-o închisoare din care nu știam dacă mă voi elibera vreodată. Nu ezit să-ți spun că eram terifiată!

Mult mai târziu mi-am dat seama că ieșea la suprafață angoasa de moarte și nu puteam să fac față acestei provocări a devenirii autentice de sine. Nu înțelegeam atunci că visătorul care visa în mine îmi arăta, prin imaginea copacului, o metaforă a vieții mele, și nu o indicație despre moartea apropiată, așa cum mă temeam eu, neștiind cum se lucrează cu visele. În același registru de semnificație, adaug că ușa din pod care mi se trântea în față cu putere era o corecție a ideii mele că fuga în sus și idealizările la care recurgeam masiv în acea perioadă, unele dintre ele fiind chiar îmbrăcate într-o aură spirituală, nu puteau duce nicăieri, atâta vreme cât refuzam să cobor în subteranul casei, în pivnița rece, umedă și întunecată, populată de creaturi malefice, așa cum gândeam că sunt creaturile subterane ale iadului.

Visătorul încerca să-mi arate o dinamică psihică firească, asemănătoare *Scării lui Iacob* pe care urcă și coboară îngerii, iar eu ezitam să cobor în ceea ce credeam că este iadul și cerșeam ajutoare magice sau voiam să mă strecor și să intru pur și simplu în lumea de sus. Iată că nu se poate, asta vreau să-ți transmit și ție! Dacă nu cobori, nu o să urci, iar dacă ai sentimentul că ești deja în infern, îndrăznește să cauți scara, pentru că ea se află acolo, împreună cu părțile din tine rămase în întuneric, care au dreptul să fie readuse la viață și izbăvite.

Când eu urlam în pustiu și eram complet singură în fața unei turbulente imense care mă asalta atât din afară, cât și din interior, mă gândeam la un singur lucru: să opresc strigătul, să-l încremenesc în muțenie, pentru că, dacă va ieși la suprafață și voi striga efectiv, s-ar putea ori să provoc rău cuiva care mă aude, ori să mor eu însămi din cauză că urlatul mă poate spulbera. Și astăzi cred că e posibil să te dizolvi în propriul strigăt, e o groază îndreptățită: atâta nefericire, durere, pierdere și absență – dacă ies brusc la suprafață, fie te omoară, fie te duc la nebunie.

Ce se poate face într-o astfel de situație? Unii fac ceea ce am făcut și eu: intelectualizează, studiază, caută cărți care abordează probleme asemănătoare sau, cum se întâmplă astăzi tot mai des, ascultă podcasturi pline de promisiuni și care nu necesită un efort prea mare. Dar nu ne vindecăm astfel! În perioada în care sufletul meu urla, am început să-l studiez pe Jung și discipolii acestuia, pentru că găsisem în opera lui un element comun cu frământările mele: confruntarea cu răul. Mitul vieții lui Jung grația semnificativ și în mine, îl regăseam ca pe o mare provocare, încercam din răspuțeri să învăț de la Jung ce și cum să fac, atunci când vedeam răul cu ochii mei, când îi observam trăsăturile în chipul unui om în carne și oase, când eram slabă și credeam că am făcut greșeala greșelilor: pactul cu diavolul.

Viața mi-a dat și îmi dă în continuare ocazia să observ, pornind din acest punct, mai multe situații. Unii ajung să se identifice cu răul însuși, profită de forța care le hrănește omnipotența și perversiunea, alții sunt cuprinși de rușine și vinovăție, simțindu-se contaminați și lipsiți de speranță. Mai sunt și cei mânați de forța unor mari idealuri de eliberare și vindecare, care se lasă în mâinile profetilor: ei sunt oamenii turmei, credulii, dogmaticii care nu pot gândi cu mintea lor și caută judecăți gata făcute de alții, pe care le preiau ca adevăruri infailibile, fără a le testa relevanța și domeniul de valabilitate. Câtă vreme un om rămâne în turmă, nu-și poate realiza potențialul și nici să devină ființa autentică și individuală care este menită să fie. De ce ajung oamenii în această situație? Pentru că vor să fie protejați și nu-și dau seama că astfel anulează propria individualitate, șansa de a deveni un sine autentic și de a-și împlini potențialul uman. Și ar mai fi o categorie, a acelor care sunt prinși în turbulența și provocarea realizării autentice de sine, parcurgând iadul deznădejzii și ajungând să se smerească, devenind astfel puternici, asumați și creatori. La ei mă voi referi cel mai adesea în această carte. În onoarea și respectul față de ei scriu aceste pagini, care sper să te inspire și să te susțină pe calea ta de viață.

Te invit să-ți pui întrebarea în ce categorie te situezi și îți mărturisesc, în același timp, că se poate trece dintr-o categorie în alta, în condiții pe care ți le voi prezenta pe larg. Ți-am mărturisit tentativa mea de a intelectualiza urlatul sufletului. M-am apărut ani de zile în acest mod, printr-un studiu asiduu al psihanalizei jungiene, care mi-a adus multe beneficii, m-a ajutat să-mi extind cadrul de înțelegere a chestiunilor care mă frământau, mi-a creionat un parcurs intelectual, mi-a educat un crez și mi-a deschis orizontul cultural și spiritual, dar nu m-a vindecat! Studiul ajută enorm, este condiția necesară

LBDIS

We know

a dezvoltării unui om, dar selectează cu grijă sursele, fii atent să schimbi perspectivele, pentru că e foarte ușor să te înfunzi în ceva știut, să nu-ți mai oferi spațiu de creștere. Este și acesta un mod de a deveni un om din turma de adepți ai unui autor, curent, gen, stil, canon etc.

Este foarte important să studiezi și să știi lucruri, dar să nu te amăgești că e suficient. Sunt mulți care știu multe și le știu corect, sunt chiar erudiți, dar se vede cu ochiul liber că nu sunt vindecați, că nu sunt niște oameni împliniți și nu inspiră autenticitate. Cu alte cuvinte, cine sunt ei cu adevărat nu se presimte, nici nu se resimte.

Pentru ca un om să stârnească în noi tresărirea adâncimii, amplitudinii și autenticității, este necesar nu doar ca el să știe multe lucruri, ci, mai ales, ca el să se situeze pe calea devenirii autentice de sine și a întregirii – iar asta, te asigur și cred că știi și tu deja, se simte.

Eu nu m-am vindecat și nici nu am fost un om împlinit pentru că am studiat. Doar în timp și printr-o analiză personală desfășurată pe durata mai multor ani și de mai multe ori pe săptămână, mi-am dat seama și am putut să elaborez psihic angoasa care-mi dădea ghes să urlu, să mă confrunt cu doliul și pierderea și cu toate afectele arhaice care se zvârcoleau în mine. Vreau să fie clar că nu poți simți iubirea, până când nu vezi câtă ură și cât de distrugătoare este ea în tine și în raport cu alții; nu ai cum să trăiești un sentiment nobil cum e admirația, până când nu îți dai seama câtă invidie mocnește în tine; nu ai cum să fii în pace și să te simți bine cu tine însuți, câtă vreme impulsurile agresive te mână să vezi răul doar în afara ta și să-i ataci pe alții sau să crezi că el e doar în tine și să te anihilezi. Această fină alchimie interioară nu se întâmplă doar citind, ci mai ales lucrând cu tine, fie îndrumat de cineva care a trecut prin iadul pe care îl străbați tu acum și-i cunoaște cărările, fie prin relația cu visătorul care dispune de busola de care ai nevoie, pentru a te găsi pe tine însuți.

Visătorul pare să le știe pe toate, iar atunci când spune ceva făurind un vis, o face pentru a te ajuta să-ți extinzi înțelegerea asupra ta și asupra vieții tale, dar și pentru a te conecta, așa cum se întâmplă în multe cazuri, pe tine, cel care trăiești aici și acum, cu eternul care este menit să se realizeze într-o viață umană: viața ta! Nu-i de glumit cu visătorul și nici pe seama lui, pentru că el te ia mereu în serios, chiar și atunci când visul este amuzant sau când, la o privire superficială, ești tentat să spui că ai avut un vis lipsit de importanță.

Această carte îmi dă ocazia să folosesc experiența mea de viață, pentru a te susține și pentru a te inspira în situația în care ești interesat să afli mai multe despre tine însuți și despre travaliul care te va conduce spre sinele tău autentic. În același timp, folosind cel mai natural instrument pe care-l avem la dispoziție, visul, și cea mai firească funcționalitate a minții, visarea, îți voi contura un parcurs de individualizare și te voi iniția în simbolistica acestui proces delicat de care depinde împlinirea vieții fiecăruia dintre noi. Îți voi arăta, de asemenea, că ai la dispoziție mijloace pe care le poți utiliza pentru a domoli angoasele care îți creează inconveniente majore – de exemplu, angoasa de moarte, spaima de prăbușire și teroarea vidului. În confruntarea cu aceste imense și universale dificultăți, îți voi evoca strategii complexe ale visării lucide, care te pot susține să devii mai conștient, mai bun și mai împlinit pe măsură ce se prelucrează aceste angoase și ai acces la niveluri profunde ale Realului sau la spații psihice care depășesc configurările actuale ale minții tale.

Preocuparea omului de a înțelege universul misterios al visului și legătura lui cu realitatea a existat dintotdeauna și în toate tradițiile. Ea a reprezentat o constantă a diverselor arii culturale și continuă să fie și astăzi o prezență consistentă în preocupările specialiștilor, dar și ale omului de rând. De la credința că sufletul celui care doarme părăsește corpul pe durata somnului și pornește în căutarea unor informații prețioase pentru visător, până la convingerea că visele au o mare importanță în vindecarea diferitelor boli existente sau anunțate, de la așteptarea ca o anumită zeitate sau un sfânt să transmită un mesaj important, până la convingerea că visul anunță marile evenimente ale unei vieți, atribuirea unei valori actului visării a fost o constantă pe toată durata istoriei umanității. Evident, nu lipsesc nici detractorii care anulează orice însemnătate a visului, dar acest fapt nu a făcut să scadă interesul și atenția acordată fenomenului. Dimpotrivă, observăm în zilele noastre preocupări consistente legate de vis în diverse ramuri ale psihoterapiei și ale științelor medicale, care își diversifică aria intereselor legate de înțelegerea somnului, cuprinzând și cercetarea fenomenului oniric.

Textele provenind din Antichitatea egipteană și greacă referitoare la vindecările miraculoase efectuate în temple – cum era templul zeiței Isis, de exemplu, unde visătorilor li se permitea să înnopteze, cu scopul de a primi în dar vise care le vor dezvălui secretele vindecării – ne fascinează și astăzi. Preoții antici ai templelor pretindeau că sunt posesorii unei cunoașteri care-i ajută pe bolnavi atât să primească visele vindecării, cât și să deslușească semnificațiile luminoase ale mesajelor onirice.

Ei își asumau și meritul de a putea trimite vise și de a provoca viziuni divine credincioșilor care-i frecventau, dar multe din abilitățile lor au fost puse la îndoială de modernii care au studiat istoria visului și care presupuneau că acești preoți erau mai degrabă niște rafinați cunoscători ai psihicului uman și puteau desluși corelațiile intime între condițiile fizice și morale ale visătorului, și natura viselor sale. Erau, cu alte cuvinte, oameni cu o experiență atât de consistentă, încât aveau o bază solidă pentru a propune ipoteze care să se susțină și, mai ales, care să le confirme doctrina.

O viziune interesantă despre vis a avut Hipocrate: el admitea că pot exista vise trimise de Dumnezeu, dar considera că acestea ar fi trebuit să fie interpretate de specialiștii sacralului. În ceea ce-l privea, refuza să se ocupe de astfel de vise, asumându-și competențe doar în privința viselor naturale, care puteau avea cauze ușor descifrabile și indicau afecțiuni ale corpului. Acordând importanță senzațiilor interne evocate de visător și imaginilor onirice, Hipocrate reușea să facă observații considerate prețioase și valabile pentru un număr semnificativ de oameni, dar se pare că fenomenul visului a fost, istoric vorbind, considerat mult mai important pentru alte virtuți ale sale, decât pentru calea pe care a indicat-o Hipocrate. Întotdeauna oamenii au fost mai preocupați de misterul visului și de visele cu caracter excepțional, decât de verosimilul din visele naturale care ar fi putut eventual să fondeze o psihosomatică cu un impact practic incontestabil.

La această situație pare să fi contribuit autoritatea pe care reprezentanții religioși o acordau viselor profetice² cuprinse în diferite cărți considerate sacre și disprețul lor față de visele naturale și, în general, față de visele oamenilor obișnuți. Când visul e considerat un act imediat al puterii divine, el fascinează într-atât, încât ignorăm

² Visul lui Iacob, visul lui Abimelec, visul lui Solomon, visul lui Daniel etc.